Zmätočné sťažnosti obžalovaného B. a jeho obhájcu. Podla zákona prevedené zmätočné sťažnosti, uplatnené na základe § 385, čís. 1 b) tr. p. dovodzujú, že zistená činnosť obžalovaného B. nemôže byť podriadená pod činnosť spolupachateľa, ale len pod činnosť pomocníka. Zmätočné sťažnosti v tejto časti nie sú základné.

Činnosť trestná podľa § 1 zák. čís. 269/1919 Sb. z. a n. záleží jednak vo vlastnom padelaní peňazí, jednak v udávaní padelkov. Zločinu podľa cit. zákonného ustanovenia sa dopúšťa, kto padelá peniaze, aby ich udal ako pravé, alebo kto, usrozumejúc sa či pred činom, či po čine s pachateľom alebo osobou ináčej na čine zúčastnenou, akýmkoľvek spôsobom spolupôsobí pri padelaní peňazí alebo ich udávaní, ako aj ten, kto bez takého usrozumenia padelané peniaze k tomu z cudziny do územia Československej republiky dopraví.

Z tohoto znenia zákona zrejme plynie, že zákon používa síce len pre vlastného padelateľa peňazí označenie »pachateľ«, ale že tejto vlastnej činnosti pachateľa — padelaniu peňazí — kladie úplne na roveň činnosť každého, kto pri padelaní peňazí alebo pri ich udávaní v dohode s pachateľom alebo osobou ináčej na čine zúčastnenou akýmkoľvek spôsobom spolupôsobí, ako aj toho, kto bez takého srozumenia padelané peniaze k tomu z cudziny do územia Československej republiky dopraví. Taká osoba zodpovedá tedy za čin rovnako ako pachateľ bez ohľadu na to, či snáď podľa všeobecných trestných zásad bolo by treba činnosť tejto osoby posudzovať podľa zákonných ustanovení o účastenstve (návod, pomocníctvo).

Podľa zistenia odvolacieho súdu obžalovanému B. bolo známe, že jeho brat D. je v spojení s tlupou falšovateľov C. a spol., že od tejto tlupy prevzal väčšie množstvo falšovaných päťzlotých za účelom ich udania v Československej republike a že A. má ich časť vymeniť za československé peniaze; odvolací súd ďalej zistil, že obžalovaný B. v dohode so svojím bratom D. a obžalovaným A. išiel s týmto dňa 12. júna 1935 jednak za účelom kontroly obžalovaného A., jednak aby pri udávaní padelaných peňazí spolupôsobil.

D. a obžalovaný A. sú — v smysle zákona — osobami »ináčej na čine zúčastnenými«, s týmito osobami sa obžalovaný B. dohodol o udávaní padelaných peňazí a podľa zistenia odvolacieho súdu pri udávaní padelaných peňazí aj skutočne spolupôsobil. Následkom toho odvolací súd túto zistenú činnosť obžalovaného B. správne podradil pod ustanovenie § 1 zák. čís. 269/1919 Sb. z. a n.

Čís. 6153.

Bylo-li při vyměření úhrnného trestu v řízení podle §§ 517, 518 tr. ř. rozhodnuto i o podmínečném odsouzení, lze výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu napadati jen zmateční stížností k nejvyššímu soudu, nikoli odvoláním.

(Rozh. ze dne 7. března 1938, Zm IV 53/38.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti A., obžalovanému pro zločin zpronevěry atd., zmateční stížnost obžalovaného zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Důvody:

Proti rozsudku soudu prvé stolice, kterým byl obžalovanému A. vyměřen úhrnný trest a kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odsouzení, uplatnil obžalovaný A. zmateční stížnost na základě § 385, č. 2 tr. ř. pro nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu.

V provedení zmateční stížnosti stěžovatel dovozuje, že mu v souzeném případě přísluší proti výroku o nepovolení podmíněného odsouzení ve smyslu § 7, odst. 3 z. č. 562/1919 Sb. z. a n. i právo odvolání a zmateční stížnosti a nikoli ve smyslu § 518 tr. ř. jen právo zmateční stížnosti.

Tento názor zmateční stížnosti je mylný.

Napadeným rozsudkem byl vyměřen stěžovateli úhrnný trest a ve smyslu § 6, č. 4, věta druhá zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. bylo rozhodnuto i o podmíněném odsouzení.

Proti rozsudku o úhrnném trestu je podle § 518, předposl. odst. tr. ř. přípustná jen zmateční stížnost k nejvyššímu soudu.

Podle § 7, odst. 3 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. je výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu podroben týmž opravným prostředkům jako výrok o trestu, k němuž se výrok o podmíněném či nepodmíněném odsouzení vztahuje.

Proto v souzeném případě, ve kterém při vyměření úhrnného trestu bylo rozhodnuto i o podmíněném odsouzení, lze výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu napadati jen zmateční stížností k nejvyššímu soudu.

Byl proto opravný prostředek obžalovaného i v té části, kterou stěžovatel označuje za odvolání a jako takové provádí, považován za zmateční stížnost a jako takový vyřízen, neboť nesprávné označení opravného prostředku není na závadu jeho věcnému přezkoumání (§ 30, odst. 2 por. nov.).

Čís. 6154.

K § 464 tr. p.

Počítanie lehoty k žiadosti o navrátenie v predošlý stav pre zameškanie lehoty k podaniu zmätočnej sťažnosti.

(Rozh. zo dňa 8. marca 1938, Zm III 426/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin krádeže odmietol žiadosť obžalovaného o navrátenie v predošlý stav.